Noor mees olli ta seäl, ja emmand panni parremat roga temma, kui issanda enneſe ette. Siiski ta sel korral nago tuskas olli, nenda et emmandki küsſis, mis tal wigga piddi ollema? — "Ei ma moista sedda isse," kostis ta, "keik mo meel on ni totter." — "Ehk kardate jälle surno laua peäle sada?" naeris emmand, "üttelge agga nüüd, ennast haige ollewa, kui jälle peaks tullema, seſt temma weddel südda ei tunne muud römo, kui terweks tehha: Eks rummalad meie olnud, et sedda mitte ammo jo teggime?"

Agga need sannad, et se welsker nisuggune helde südsamega mees olli, panni sedda noort meest öhkama wasto temma enneſe meelt. Nisuggust woito annab Jummal ümasütal — kui ka se, kes temma wasto eksib, mitte enne omma üllekohtuſest ei taggane, kunni temma üllekohtusse teggo ots tedda sunnib. Sel wisil ka selle nore mehhe öhkaminne pea jälle kaddus, et se kül temma enneſe südsame tunnistusſest tousis — ja mis tedda panni öhkama, ta isse jälle naeris, nenda et welsker ennam ei kannatand, waid russikaga wasto kappi taggus, et seinad põrrusid. Need jälle mõtlesid, sedda ukse peäl ollewad, ja se kartus pillutas keik nende tarkust nenda ärra, et noor mees muid warjopaika ei näinud, kui ühhe püli-jahho astja, kuhho sisse ta omma uhke riettega kargas.

Agga emmand isse olli monne päwa ees omma sure köki-noa selleſamma jahho astja sisse kautanud, ja se leikas nüüd temma sõbra ihho sisse ni kibbedaste, et ta sure heälega hakkas karjuma. Ommeti weel suremaks läks emmanda ehmatus, kui ta issandat kappist näggi wälja tullewad. Nüüd se siggis nende enneste heaks, mis nad nattuke aega enne temmast naernud, et ta ni hea melega terweks teggi. Seſt ta ei rätind selle